2. Ali je treba Direktivo 2014/59/EU, zlasti njena člena 43(2)(b) in 37(6), razlagati tako, da je ukrep, ki ustreza instrumentu za reševanje s sredstvi upnikov iz člena 43 Direktive 2014/59/EU, zajet v njenem področju uporabe *ratione materiae* tudi, če je na podlagi nacionalnega predpisa matične države članice izveden v primeru, v katerem ni več realne možnosti ponovne vzpostavitve sposobnosti za uspešno poslovanje enote za likvidacijo, ki je svoje dele, ki naj bi dalje delovali, odsvojila že po uveljavitvi Direktive 2014/59/EU – 2. julija 2014 –, a še pred iztekom roka za njen prenos v nacionalno pravo – 31. decembra 2014 –, in v katerem nobene sistemsko pomembne storitve ne bodo prenesene na premostitveno institucijo in tudi sicer noben drug del podjetja institucije ne bo več odsvojen ali prenesen, ampak je ta enota za likvidacijo namenjena izključno upravljanju s sredstvi, pravicami in obveznostmi za ustrezno, dejavno in kar najboljše unovčenje teh posameznih sredstev, pravic in obveznosti (likvidacija portfelja)?

3. Ali je treba člen 3(2) Direktive 2001/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij ([3]) (kakor je bil spremenjen s členom 117 Direktive 2014/59/EU) razlagati tako, da s strani upravnega organa matične države članice enote za likvidacijo odrejeno zmanjšanje obveznosti te enote, za katere se uporablja pravo druge države, ter zmanjšanje obrestne mere in odložitev zapadlosti obveznosti v državi članici, katere pravo se zanje uporablja in v kateri ima zadevni upnik svoj sedež, veljajo v celoti brez kakršnih koli dodatnih formalnosti ali pa je predpostavka za to, da mora biti enota za likvidacijo (družba za likvidacijo) zajeta v področju uporabe *ratione personae* Direktive 2014/59/EU (skladno s prvim vprašanjem), odrejeni ukrep pa v področju uporabe *ratione materiae* te direktive?

   Ali pomeni formulacija „[v]eljajo v celoti […] brez kakršnih koli dodatnih formalnosti“ to, da sodišče države članice, ki mora o priznanju ukrepov, odrejenih po pravu matične države članice, odločiti v okviru prava, ki se uporabi za obveznosti, nima pristojnosti za preverjanje združljivosti teh ukrepov z Direktivo 2014/59/EU[?]

([1]) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta, UL L 173, str. 190.

([2]) Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012, UL L 176, str. 1.

([3]) Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. aprila 2001 o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij, UL L 125, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 4, str. 15.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Oberlandesgerichts Düsseldorf (Nemčija) 15. julija 2016 – DOCERAM GmbH/CeramTec GmbH

(Zadeva C-395/16)

(2016/C 419/35)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Oberlandesgericht Düsseldorf

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: DOCERAM GmbH

Tožena stranka: CeramTec GmbH

Vprašanji za predhodno odločanje

1. Ali gre za tehnično pogojenost, ki izključuje varstvo, v smislu člena 8(1) Uredbe Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti ([1]) tudi tedaj, kadar oblikovalski učinek nima nobenega pomena za dizajn proizvoda, ampak je (tehnična) funkcionalnost edini dejavnik, ki določa dizajn?

2. Če bo Sodišče na prvo vprašanje odgovorilo pritrdilno:

   S katerega stališča je treba presojati, ali so bile posamezne oblikovalske značilnosti proizvoda izbrane izključno iz preudarkov funkcionalnosti. Ali je odločilen „objektivni opazovalec“ in če je, kako ga je treba opredeliti?

([1]) UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 142.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Bundesarbeitsgericht (Nemčija) 27. julija 2016 – Vera Egenberger/Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

(Zadeva C-414/16)

(2016/C 419/36)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Bundesarbeitsgericht

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Vera Egenberger

Tožena stranka: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 4(2) Direktive 2000/78/ES ([1]) razlagati tako, da lahko delodajalec, kakršen je tožena stranka v obravnavanem primeru – oziroma cerkev zanj – sam zavezujoče odloči, ali vera nekega kandidata zaradi narave tega dela ali zaradi okoliščin, v katerih se izvaja, predstavlja bistveno, legitimno in upravičeno poklicno zahtevo glede na njegovo/njeno etiko?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

   Ali se določba nacionalnega prava – kot je v obravnavanem primeru člen 9(1), prva možnost, AGG – v skladu s katero je različno obravnavanje zaradi vere pri zaposlovanju pri verskih skupnostih in z njimi povezanih ustanovah dovoljeno tudi, če neka vera ob upoštevanju tega, kako se ta verska skupnost dojema, glede na njeno pravico do samoodločbe pomeni upravičeno poklicno zahtevo, v sporu, kakršen je obravnavani, ne uporabi?